

гласно се изсмѣ. Той не очакваше тъй широко да го разбере. И това го зарадва.

Така се реши изданието на моята първа книга.

Помня: въ деня, когато тя се яви на една витрина, азъ срѣснахъ другия.

Стояхъ предъ пѣстрата изложба и разсѣяно гледахъ. Мжчехъ се да избѣгвамъ своята книга. И сѣтихъ, че нѣкой се спрѣ задъ мене. После единъ остъръ гласъ насмѣшливо пошепна: „Гибель, разкази отъ Казимиръ Храбъръ“. Нѣщо пропѣлзѣ по тѣлото ми. Обърнахъ се и видѣхъ него. За пръвъ пжтъ. Той имаше малки очи, като на мишка. Веднага забелязахъ това. Сетне: неговитѣ кжси, руси коси и остри ржце съ маникюра. Краката му не видѣхъ, нито палтото. Той сякашъ бѣше безъ нозе. Азъ не мръднахъ. Тоя човѣкъ ме порази още при първата среща съ своята особеностъ. Гледахъ го и стояхъ вцепененъ, докато той се поусмихна и влѣзе въ книжарницата.

Отвжтре чухъ отново гласа му да трепери въ съдържанъ смѣхъ: „Гибель, разкази“. Когато прозвуча моето име, почувствувахъ отново безкрайно отвращение и погнахъ. Извърнахъ се и забързахъ по улицата. Побѣгнахъ. Улицата ми тежеше, кжщитѣ сякашъ изеднажъ легнаха надъ мене и между тѣхъ виждахъ очитѣ на хората, които се смѣеха. Бѣсъ и мжка за нѣщо, което съмъ извършилъ, непростимо и грубо, ме шибаха, разрѣфаха жестоко и азъ бързахъ, тичахъ, бѣгахъ.